

«Вибачатися перед дитиною: коли, як і чи варто?»

Чи потрібно просити вибачення у дитини? Чи батьки завжди праві, і не зобов'язані вибачатися перед дитиною за гнів? Попереднє покоління батьків виховувало своїх дітей саме з такою установкою: Я був правий, тому що я старше. І не важливо, якщо батько чи мама просто зірвалися на дитину через втому або поганий настрій, або пізніше з'ясувалося, що дитина не була ні в чому винною. Іноді батьки помилково вважають, що якщо вони визнають свою неправоту, дитина втратить довіру до них, буде відчувати себе незахищеною перед великим і страшним світом. Або ж навпаки донька чи син перестане їх слухатися і сприймати всерйоз. Такі побоювання зрозумілі, однак невірні.

Всі ці думки зрозумілі, хоча і дуже спірні. Діти будуть більше довіряти нам, коли ми будемо чесні з ними. Їх впевненість в собі буде рости через усвідомлення того, що і тато, і мама можуть робити помилки. Вони будуть бачити емоційно зрілих батьків, які можуть визнавати свої помилки і просити вибачення у дитини за них. Це дуже важлива рольова модель для правильного виховання дітей.

Коли потрібно вибачатися перед дитиною.

Відповідь на це питання може здатися очевидною, але це не так. Йдеться про справжні вибачення, а не сказані по ходу справи, побутових "вибач".

Наприклад, якщо ви звинуватили дитини в чомусь, чого вона не робила, і потім дізналися правду, ви повинні вибачитися перед нею. А якщо дитина засмучена через те, що її попросили прибратися в своїй кімнаті, але вона цього робити не хоче, то вибачатися перед нею, з приводу її уражених в цьому плані почуттів, не потрібно.

Вибачатися за дисципліну в вихованні дитини - це поганий метод. Ви не повинні відчувати провини за те, що намагаєтесь зробити її цивілізованою людиною. І демонстрація цієї провини робить вас слабкими і м'якотілими в її очах.

Але, якщо ви картаєте себе за надмірно різкі слова, які використовували, щоб змусити її прибратися в кімнаті - це вже інша причина. І перш за все потрібно визначитися, чому ви сказали ці слова. Попросіть вибачення за те, що погарячкували, але не знімайте з дитини обов'язки по прибиранню. І ви, і вона повинні розуміти, що ці обов'язки - запорака її благополуччя.

Не потрібно вибачатися і за поведінку оточуючих. Це не ви обізвали вашу дитини, це зробив її брат. Тому попрацюйте з братом, щоб той загладив свою провини. Але, вибачившись перед дитиною, замість кривдника, ви не допоможете нікому з двох.

Ось кілька ситуацій, в яких потрібно попросити вибачення у дітей:

- ви накричали на них або покарали занадто суворо;

- ви присоромили їх або змусили відчувати себе збентеженими;
- ви звинуватили їх в тому, чого вони не робили;
- ви зірвалися на них через свою зайву емоційність;
- вони побачили, як ви вели себе з іншими занадто грубо;
- ви не дотримали свого слова.

Як вибачитися перед дитиною

Якщо ви ніколи до цього часу не приносили дитині вибачення за свою несправедливість, то думка про те, що це потрібно зробити, може здатися вам поганою. Це вимагає від вас змирення, плюс дитина не завжди може прийняти ці вибачення. Ось декілька порад про те, як правильно вибачитися:

- Вибачайтеся після того, як ви і дитина охололи і заспокоїлися.
- Висловлюватися коротко. Не обов'язково пояснювати всі думки на той момент, коли ви були неправі. Просто дайте дитині зрозуміти, що визнаєте свою неправоту і скажіть, що хочете вибачитися перед нею за те, що сказали або зробили тоді.
- Не використовуйте в вибаченнях слово «але». Це важливо! Не кажіть: «Мені шкода, що я накричала на тебе, але ти повинен був приборатися!» Ваша дитина не несе відповідальності за вашу погану поведінку - навіть якщо вона була наслідком того, що дитина зробила щось не так. Тільки ви несете відповідальність за свої слова і поведінку.
- Забудьте ситуацію відразу після вибачень. Не дозволяйте дитині заграватися з цим і тягнути. І самі не дорікайте її довго за проступки. Після того, як вибачення прийнято, рухаємося далі.

Уміння просити вибачення у дитини – це здоровий спосіб підтримувати відносини в родині і навчити дітей вести себе гідно, коли вони зроблять свої помилки. Адже діти беруть приклад з того, що ми робимо, а не з того, що ми говоримо.

